

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **Ing. P. G., MBA, LL.M.,**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Jiřím Flamem, Ph.D.
sídlem Rohanské nábřeží 671/15, 186 00 Praha 8 - Karlín

proti
žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník**
sídlem Jindřišská 967/34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2022, č. j. MV-13036-46/SR-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně brojí podanou žalobou proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo opětovně rozhodnuto o jejím odvolání proti rozhodnutí Rady Energetického

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.

regulačního úřadu (dále též Rada ERÚ) ze dne 3. 8. 2020, č. j. 12254-23/2019-ERU, kterým Rada ERÚ rozhodla o žádostech žalobkyně o proplacení přesčasových hodin za rok 2017, 2018, 2019 tak, že žalobkyni přiznala plat za práci přesčas v celkové výši 380 919 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení za jednotlivé měsíce, za které byl žalobkyni přiznán plat za službu přesčas. Dále Rada ERÚ rozhodla, že se žalobkyni nepřiznává nárok na plat za 121,65 hodin služby přesčas za rok 2016 (121 hodin, 39 minut), nárok na plat za službu přesčas za rok 2017 přesahující 93,25 hodin služby přesčas a nárok na plat za službu přesčas za rok 2018 přesahující 78 hodin služby přesčas.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutí ve výroku I v bodě 18 změnil tak, že se slova „ode dne 1. února 2019 do zaplacení“ nahrazují slovy „ode dne 1. února 2020 do zaplacení“ (výrok I), ve zbytku prvostupňové rozhodnutí, potvrdil (výrok II), a určil, že účinky výroku I napadeného rozhodnutí nastávají ode dne předběžné vykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí.
3. O věci rozhodoval žalovaný podruhé poté, co jeho předcházející rozhodnutí ze dne 23. 11. 2020, č. j. MV-13036-22/OKR-2020, kterým odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2022, č. j. 31 Ad 2/2021–121.

II. Podání účastníků

4. Žalobkyně v podané žalobě podrobně brojila proti závěrům žalovaného a její námitky lze obsahově rozdělit do následujících žalobních bodů. Předně namítala, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor zdejšího soudu vyslovený v rozsudku ve věci sp. zn. 31 Ad 2/2021 a neprovedl důkaz mzdovými listy ostatních vedoucích zaměstnanců, kterým byl jednak přiznán příplatek za vedení a dále i plat za službu přesčas. Z vypořádání námitky nezapočtení příplatku za vedení vyplývá, že v případě žalobkyně došlo k diskriminaci, neboť k vyplacení platu za službu přesčas vykonanou v roce 2019 včetně příplatku za vedení nejméně v případě dvou představených došlo. Zároveň namítla, že i nynější rozhodnutí žalovaného nemá oporu ve správním spise a závěry žalovaného o zavedené praxi ERÚ při poskytování platu za službu přesčas jsou nepřezkoumatelné. Poskytnutí platu za službu přesčas včetně příplatku za vedení až do 31. 12. 2019 naopak poskytuje oporu pro závěr, že bylo zavedenou správní praxí ERÚ poskytovat představeným plat za službu přesčas včetně příplatku za vedení, což zakládá legitimní očekávání žalobkyně ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též NSS) a správní orgány postupovaly v rozporu se zákazem libovůle.
5. V dalším žalobním bodu brojila proti nesprávnému právnímu posouzení otázky započítávání příplatku za vedení do platu za službu přesčas. Nezapočtení příplatku za vedení dle § 144 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve spojení s § 127 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, do platu za službu přesčas označila za mezeru v zákoně, a to s ohledem na to, že příplatek za vedení je započítáván do platu za službu přesčas ve stanoveném rozsahu (nezapočítává se pouze v případě služby přes čas nad 150 hodin ročně), a s ohledem na to, že v případě čerpání náhradního volna by byla pro výpočet náhrad použita průměrná hodinová sazba platu, která taktéž příplatek za vedení zahrnuje. Podle žalobkyně by proto mělo být aplikováno analogicky ustanovení § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, které obsahuje zahrnutí příplatku za vedení, a příplatek za vedení měl být do výpočtu platu za službu přesčas zahrnut.

6. Dále namítla, že nedošlo k promlčení nároku na zaplacení platu za službu přesčas, kterou vykonala v roce 2016, a to s ohledem na § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, který měl být v její věci aplikován. Stejně tak brojila i proti posouzení správnosti uplatnění námitky promlčení nároku na zaplacení platu za službu přesčas, kterou vykonala v roce 2016.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné s tím, že právní názor krajského soudu respektoval, neboť se zabýval praxí ERÚ v předmětné době a dospěl k závěru, že přes poskytnutí platu za službu přesčas se zahrnutím příplatku za vedení dvěma představeným (z pěti vč. žalobkyně) byl tento postup v rozporu se zákonem a oba představení byli vyzváni k vrácení bezdůvodného obohacení. Tento postup podle něj nepředstavuje zavedenou praxi. K výpočtu platu za službu přesčas odkázal na své rozhodnutí s tím, že výpočet měl být proveden dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů za použití zákoníku práce a není ani legitimní ani opodstatněné postupovat analogicky podle jiného právního předpisu.
8. Pokud jde o námitku promlčení a její uplatnění v nyní posuzované věci odkázal žalovaný na rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 31 Ad 2/2021.
9. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které setrvala na svých žalobních námitkách.

III. Posouzení věci

10. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí předsedy žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.

K respektování závazného právního názoru a stanovení platu za službu přesčas

11. V rozsudku ve věci sp. zn. 31 Ad 2/2021 zdejší soud uvedl: „ 51. V případě, že Energetický regulační úřad zahrnoval do výpočtu příplatku za službu přesčas u vedoucích zaměstnanců i příplatek za vedení a zavedl tak určitou správní praxi, pak je na ERÚ, potažmo na žalovaném, aby buď vysvětlil, proč nezahrnul příplatek za vedení do výpočtu příplatku za službu přesčas v případě žalobkyně, případně jednoznačně vyvrátil, že byl příplatek za vedení do výpočtu příplatku za službu přesčas i u ostatních vedoucích zaměstnanců. Způsob, jakým byl vypočítáván v předmětném období příplatek za službu přesčas, je objektivně zjiitelný ze mzdových listů ostatních vedoucích zaměstnanců, kterým byl jednak přiznán příplatek za vedení a dále i příplatek za službu přesčas, případně výsledkem jednotlivých zaměstnanců ERÚ, ať již z personálního či mzdového oddělení, ev. osob, které předmětné příplatky inkasovaly.
12. 52. Soud považuje doplnění skutkových zjištění za nezbytné. Zároveň ale doplnění skutkových zjištění přesahuje rámec přezkumné pravomoci soudu, neboť s ohledem na další skutková zjištění připadá do úvahy celá škála možných řešení od zaujetí shodného právního názoru žalovaným, nicméně s vypořádáním se s argumentací žalobkyně, pro změnu právního názoru, avšak ta bude spojena s možným přepočtem platových nároků žalobkyně. Na tomto místě soud považuje za vhodné zdůraznit, že pro uplatnění námitky rozdílného zacházení postačovalo sdělení žalobkyně,

že má o takovém postupu informace.“

13. Podstata rozsudku ve věci sp. zn. 31 Ad 2/2021 netkví v tom, co žalobkyně mylně považuje za závazný právní názor zdejšího soudu, tj. v povinnosti doplnit správní spis o další důkazy v podobě mzdových listů, v povinnosti ERÚ (potažmo žalovaného) objasnit, zda byl do výpočtu příplatku za službu přesčas zahrnován u vedoucích zaměstnanců i příplatek za vedení a byla tak zavedena určitá správní praxe, a v povinnosti vysvětlit, proč tomu bylo u žalobkyně případně jinak. Mzdové listy byly zdejším soudem uvedeny jako jednoznačný důkaz o tom, jaký plat byl vyplácen jednotlivým představeným.
14. Z obsahu správního spisu je patrné, že ERÚ nepopřel, že by vyplácel některým představeným plat za službu přesčas se započtením příplatku za vedení. Z napadeného rozhodnutí je nicméně patrné, že správní orgány přistoupily (na rozdíl od prvního řízení ve věci) ve vazbě na zrušující rozsudek zdejšího soudu nikoliv pouze ke zjištění praxe ERÚ, ale především k posouzení zákonnosti nároku žalobkyně, tj. k posouzení otázky, zda vůbec existoval právní nárok na zahrnutí příplatku za vedení do platu za službu přesčas. Tento postup je zcela v souladu s pokynem zdejšího soudu, aby správní orgány vysvětlily „*proč* (ERÚ – pozn. soudu) *nezahrnul příplatek za vedení do výpočtu příplatku za službu přesčas v případě žalobkyně*“.
15. Soud proto považuje za nedůvodnou námitku, že by se žalovaný, potažmo ERÚ neřídil právním názorem zdejšího soudu. Podstatné nicméně je, zda ob stojí právní závěry žalovaného ohledně otázky, jakým právním předpisem se řídí odměňování představených ve státní službě.
16. Žalobkyně vychází z toho, že absence zahrnutí příplatku za vedení ve znění § 127 odst. 1 zákoníku práce ve spojení s § 144 odst. 1 zákona o státní službě je mezera v zákoně, na kterou by mělo být analogicky aplikován § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.
17. Uvedenou otázkou se v předcházející rozhodnutí soud s ohledem na vázanost žalobními body nezabýval. Její zodpovězení je nicméně podstatné pro celé řízení.
18. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů na věc žalobkyně nicméně nedopadá a není důvod ho aplikovat analogicky.
19. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů se týká výlučně právních poměrů příslušníků bezpečnostních sborů, kterými se dle zákona rozumí Policie České republiky, Hasičský záchranný sbor České republiky, Celní správa České republiky, Vězeňská služba České republiky, Generální inspekce bezpečnostních sborů, Bezpečnostní informační služba a Úřad pro zahraniční styky a informace. Tento zákon upravuje specifika služebních poměrů příslušníků uvedených sborů a tato úprava obsahuje řadu odlišností oproti obecné státní službě, a to včetně odlišností souvisejících s jejich odměňováním.
20. Jednou z podstatných odlišností mezi zákonem o služebním poměru pracovníků bezpečnostních sborů a zákoníkem práce (ve spojení se zákonem o státní službě) je způsob odměňování služby přesčas.
21. Podle § 127 odst. 1 zákoníku práce za hodinu práce přesčas přísluší zaměstnanci část platového tarifu, osobního a zvláštního příplatku a příplatku za práci ve ztíženém pracovním prostředí připadající na 1 hodinu práce bez práce přesčas v kalendářním měsíci, ve kterém práci přesčas koná, a příplatek ve výši 25 % průměrného hodinového výdělku, a jde-li o dny nepřetržitého odpočinku v týdnu, příplatek ve výši 50 % průměrného hodinového výdělku, pokud se

zaměstnavatel se zaměstnancem nedohodli na poskytnutí náhradního volna v rozsahu práce konané přesčas místo platu za práci přesčas. Za dobu čerpání náhradního volna se plat nekrátí.

22. Podle § 127 odst. 2 zákoníku práce neposkytne-li zaměstnavatel zaměstnanci náhradní volno v době 3 po sobě jdoucích kalendářních měsíců po výkonu práce přesčas nebo v jinak dohodnuté době, přísluší zaměstnanci část platového tarifu, osobního příplatku, zvláštního příplatku, příplatku za práci ve ztíženém pracovním prostředí a příplatek podle odstavce 1.
23. Podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů má příslušník nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas; to neplatí pro službu přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce konanou v době krizového stavu. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku, zvláštního příplatku a příplatku za vedení, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.
24. Z uvedeného plyne, že obě právní úpravy vychází z odlišné konstrukce řešení práce přesčas. Zatímco zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sil přiznává jejich příslušníkům za práci přesčas jako základní kompenzaci nárok na náhradní volno a teprve v případě, že není náhradní volno ze strany bezpečnostního sboru poskytnuto, má příslušník nárok na náhradu v podobě peněžitého plnění, zákoník práce jako základní kompenzaci za práci přesčas vymezuje nárok na adekvátní část platu a příspěvek za práci přesčas, tj. peněžité plnění. Naopak nárok na náhradní volno je kompenzací alternativní a zaměstnanec má na něj nárok pouze v případě dohody se zaměstnavatelem – srov. formulaci: „pokud se zaměstnavatel se zaměstnancem nedohodli na poskytnutí náhradního volna v rozsahu práce konané přesčas místo platu za práci přesčas“.
25. Je evidentní, že právní úprava zákoníku práce ve spojení se zákonem o státní službě neobsahuje mezeru, kterou by bylo nutné překonávat analogií. Právní úprava v případě zákona o státní službě ve spojení se zákoníkem práce jako základní náhradu za práci přesčas stanovuje náhradu v penězích a v případě zákona o služebním poměru bezpečnostních sborů náhradní volno. Zákon o státní službě ani nepředpokládá, že by ex lege mělo být poskytováno zaměstnancům náhradní volno, tato možnost je vázána na dohodu mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, přičemž na její uzavření ze strany zaměstnance není právní nárok. Náhrada v penězích za práci přesčas je podle zákoníku práce zcela zjevně konstruována tak, že její součástí není příplatek za vedení. Soud souhlasí se žalobkyní v tom, že v případě náhradního volna by jí byla poskytnuta náhrada mzdy se započtením příplatku za vedení, ale to není podstatné. Klíčový rozdíl je v tom, že ze zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů vyplývá nárok příslušníků bezpečnostních sborů na poskytnutí náhradního volna nebo peněžité náhrady v případě jeho neposkytnutí.
26. Názor žalovaného, že Rada ERÚ nezahrnula do platu za službu přesčas příplatek za vedení, je tedy správný a žalobní námitka je v tomto směru nedůvodná.
27. Soudu nicméně zbývá zhodnotit námitku žalobkyně, že v souvislosti s rozhodováním ERÚ docházelo k porušení jejího legitimního očekávání, které mělo být založeno praxí ERÚ spočívající v zahrnování příplatku za vedení do výpočtu platu za práci přesčas. Podstatou legitimního očekávání je oprávněné spoléhání se na určitý výklad či aplikaci práva, které se odvíjí od předchozí činnosti státu, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá. Takovou praxí je správní orgán vázán. Legitimní očekávání na straně adresátů veřejné správy mohou zpravidla založit pouze jednání a postupy, které jsou v souladu se zákonem a v jeho mezích,

tedy *secundum et intra legem*, nikoli *contra legem* ani *praeter legem* (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006–132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Naopak nezákonná správní praxe očekávání, natož legitimní, založit nemůže, neboť nezákonnou správní praxí, jednal-li (dosud) správní orgán mimo svou pravomoc a působnost (*ultra vires*), nemůže být správní orgán do budoucna vázán (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2017, č. j. 6 As 98/2016–54, anebo rozsudek rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015–35, č. 3444/2016 Sb. NSS).

28. Jelikož dospěl soud k závěru, že zahrnování příplatku za vedení do platu za službu přesčas je postupem *contra legem*, je nepodstatné, zda jiným představeným byl příplatek za vedení do platu za službu přesčas zahrnován (což ERÚ výslovně ve dvou případech potvrdil), neboť takový postup nemohl založit legitimní očekávání žalobkyně. Skutečnost, že příplatek za vedení byl zahrnut do platu za službu přesčas, má vést k nápravě nezákonného stavu ve vztahu k těm osobám, kterým byl vyplacen, nikoliv k množení nezákonného postupu ERÚ.
29. Stejně tak soud nepovažuje skutkový stav za nedostatečně zjištěný, neboť není sporné, že by žalobkyni nebyl vyplacen plat za službu přesčas zahrnující veškeré složky platu dle § 127 zákoníku práce. Ohledně příplatku za vedení odkazuje soud na výše uvedené s tím, že v tomto směru po změně právního názoru správních orgánů nebylo třeba doplňovat dokazování, tj. ani zahrnovat do správního spisu mzdové listy dalších představených.
30. Veškeré námitky v této souvislosti proto soud shledal nedůvodné.

K promlčení nároku na zaplacení platu za službu přesčas vykonané v roce 2016 a k uplatnění námitky promlčení

31. Obě tyto otázky vyřešil soud komplexně již v přecházejícím rozsudku ve věci sp. zn. 31 Ad 2/2021.
32. K otázce promlčení nároku na zaplacení platu za službu přesčas, kterou žalobkyně vykonala v roce 2016, soud ze shora citovaných ustanovení dovodil, že žalobkyně vychází při formulaci svého nároku izolovaně z § 127 odst. 2 zákoníku práce a pomíjí, že zákoník práce v citovaném § 127 vychází z odlišného konceptu řešení nároku za práci přesčas než § 125 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sil. Podmínkou pro vznik nároku na náhradní volno je v případě zákoníku práce na rozdíl od shora citovaného zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů dohoda zaměstnance a zaměstnavatele, § 127 odst. 2 zákoníku práce reaguje pouze a jedině na situaci, kdy zaměstnavatel neposkytne zaměstnanci náhradní volno, na které mu vznikl nárok na základě dohody se zaměstnavatelem. Žalobkyně v přecházejícím ani v tomto řízení existenci dohody o poskytnutí náhradního volna v rozsahu služby konané přesčas, ať už paušální, nebo konkrétní, netvrdila ani neprokázala (s výjimkou měsíce prosinec 2018, nicméně v tomto případě dohoda o poskytnutí náhradního volna v rozsahu práce konané přesčas není sporná).
33. Služební orgán vznesl v řízení námitku promlčení (o způsobu a správnosti jejího uplatnění viz níže) platových nároků žalobkyně za rok 2016. K rozložení důkazního břemene lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2005 ve věci sp. zn. 32 Odo 204/2005, dle kterého „Stíhá-li důkazní břemeno toho účastníka (nestanoví-li právní předpis jinak), jemuž je existence skutečnosti, o níž tvrdí, že nastala, ku prospěchu, pak v případě námitky promlčení nese také tento účastník (v souzené věci žalovaná) důkazní břemeno o skutečnostech, s nimiž zákon spojuje počátek a běh promlčecí doby.“

34. Běh promlčecí lhůty v nyní projednávané věci je vázán na prokázání dohody o poskytnutí náhradního volna v rozsahu práce konané přesčas. ERÚ je sice promlčení ku prospěchu, avšak k unesení důkazního břemene by byl správní orgán povinen prokazovat negativní skutečnost, tj. neexistenci dohody. Existenci dohody však netvrdí ani žalobkyně, shodná tvrzení účastníků tak prokazují naopak její neexistenci.
35. S ohledem na neprokázání existence dohody o poskytnutí náhradního volna v rozsahu práce konané přesčas je okamžikem určujícím počátek běhu lhůty den, kdy žalobkyni vznikl nárok na výplatu peněžitého plnění v souvislosti s prací konanou přesčas, aniž by tato dohoda existovala. Jelikož se v případě příplatku za službu přesčas jedná o součást platu, jeho splatnost nastává spolu s platem dle § 141 odst. 1 zákoníku práce, dle kterého mzda nebo plat jsou splatné po vykonání práce, a to nejpozději v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém vzniklo zaměstnanci právo na mzdu nebo plat nebo některou jejich složku.
36. Žalobkyní citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě není na věc přílehlavý, neboť se zabývá důsledky jiné právní úpravy dopadající na jiný skutkový stav.
37. Pokud jde o uplatnění námitky promlčení ze strany Rady ERÚ, odkazuje soud v podrobnostech na předcházející rozsudek ve věci sp. zn. 31 Ad 2/2021 s tím, že shodně jako v případě soukromého práva, tak i ve veřejném právu (vč. zákona o státní službě) je k účinnosti námitky promlčení nezbytné, aby se o ní subjekt, vůči kterému je uplatňována, dozvěděl a mohl na ní reagovat. Již v předcházejícím rozhodnutí ze shodného správního spisu soud zjistil, že námitku promlčení obsahově Rada ERÚ poprvé vznesla ve svém rozhodnutí ze dne 3. 8. 2020 tak, že se žalobkyně nemohla s námitkou promlčení nároku na plat za službu přesčas za rok 2016 seznámit před vydáním tohoto rozhodnutí, a tudíž na námitku promlčení reagovat v řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalobkyně na námitku promlčení reagovala nicméně v řízení odvolacím. Soud proto už v předcházejícím rozsudku konstatoval, že, ačkoliv v obecné rovině považuje postup správních orgánů, které formálně nevznesly ani v řízení před správním orgánem prvního stupně ani v řízení před žalovaným námitku promlčení, za nesprávný a do budoucna nevhodný, došlo v této konkrétní věci materiálně k uplatnění námitky promlčení a možnosti žalobkyně na ni reagovat bylo učiněno za dost.
38. Do dispozice žalobkyně se námitka Rady ERÚ dostala, žalobkyně na ni reagovala a žalovaný o jejích námitkách rozhodl, resp. rozhodl o tom, zda byl nebo nebyl nárok žalobkyně promlčen. Žalobkyně proti tomuto názoru věcně brojila námitkami v minulé i v této žalobě a soud její námitky věcně posoudil.
39. Je pravdou, že zdejší soud v minulém rozhodnutí vyzval správní orgány, aby odstranily formálně vadný postup, na což reagoval žalovaný tím, že vznesl námitku promlčení sám v řízení o odvolání. Proti tomuto postupu brojila žalobkyně další žalobní námitkou, ve které zpochybňovala oprávnění žalovaného k tomuto postupu. Soud nicméně nepovažuje za nutné se touto námitkou zabývat, neboť jakékoliv závěry v tomto směru by byly pouze akademickým rozhodnutím, jelikož již v minulém rozhodnutí soud konstatoval, že námitku promlčení materiálně dostatečně vznesla Rada ERÚ (byť formálně špatně), a na tomto názoru neshledal soud důvod cokoliiv měnit ani nyní.
40. Akademické rozhodování o postupu žalovaného po zrušení předcházejícího rozhodnutí je pro posouzení věci naprosto nadbytečné a nijak nemůže přispět k ochraně práv žalobkyně. Počátek běhu promlčecí lhůty je třeba odvíjet ode dne, kdy žalobkyni vznikl nárok na výplatu peněžitého plnění v souvislosti s prací konanou přesčas, aniž by tato dohoda

existovala, a námitka promlčení byla dostatečně uplatněna již Radou ERÚ v jejím rozhodnutí ze dne 3. 8. 2020.

41. I námitky související s promlčením jsou s ohledem na shora uvedené nedůvodné.

IV. Shrnutí a náklady řízení

42. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.

43. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. října 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu